

Arrest

nr. 213 976 van 13 december 2018
in de zaak X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES (BRUGGE)**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 februari 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, B.N.

1.2. Op 30 juli 2018 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit betreft de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.02.2018 werd ingediend door:

*Naam: B.
Voornaam: A.
Nationaliteit: Marokko
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

*Deze aanvraag werd ingediend in functie van zijn Belgisch minderjarig kind B.N (...)
Als bewijs van verwantschap werd een geboorteakte voorgelegd.*

Overwegende het negatieve advies inzake de wettelijke samenwoning tussen betrokkene en mvr. D.F. van de Procureur des Koning dd. 29.06.2017 waarin het volgende gesteld wordt:

“Ingevolge uw schrijven d.d. 09.03.2017 betreffende de verklaring van wettelijke samenwoning tussen [B.A.] en [D.F.] werd een politieel onderzoek, waarvan een kopie in bijlage, gevoerd. Volgende niet onbelangrijke vaststellingen dienen in overweging te worden genomen:

De wettelijke samenwoning is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een duurzame en stabiele partnerrelatie uitbouwen¹. Er dient dus onderzocht te worden of de wettelijke samenwoning tussen [B.A.] en [D.F.] voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een duurzame en stabiele partnerrelatie tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat de partners nopens het afsluiten van een samenlevingscontract zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

- 1. Vooreerst kan er niet worden voorbijgegaan aan het aanzienlijk leeftijdsverschil tussen betrokkenen. [B.A.] is immers 14 jaar ouder dan [D.F.]. Een aanzienlijk leeftijdsverschil tussen de partners is, in combinatie met andere factoren, een ernstige aanuiding dat een schijnhuwelijk wordt beoogd.*
- 2. Blijkens de informatie verstrekt door de Dienst Vreemdelingenzaken is de verblijfssituatie van [B.A.] uitermate precair te noemen en haalt betrokkene sinds 2006 alles uit de kast teneinde een vast verblijfsrecht te verkrijgen. Zo tracht hij niet alleen meermaals in het huwelijk te treden, ook het pad van de regularisatieaanvraag is hem niet vreemd.*

Op 27.04.2006 dient [B.A.] voor het eerst een huwelijksaangifte in met [C.S.] doch dit huwelijk ging niet door. Op 12.10.2007 heeft betrokkene blijkbaar opnieuw de liefde gevonden en dient een huwelijksaangifte in met [S.A.]. Na een negatief advies van het parket werd de voltrekking van dit huwelijk evenwel geweigerd. [B.A.] tracht vervolgens een regularisatieaanvraag in te dienen doch zonder succes. Niettemin heeft hij de smaak van het huwelijk stevig te pakken en dient op 29.08.2008 een huwelijksaangifte in met [G.L.] doch ook dit huwelijk werd blijkbaar afgeblazen. Intussen werd aan betrokkene een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene gaf hier geen gehoor aan en dient op 18.11.2009 met succes een tweede regularisatieaanvraag in. Op basis van deze aanvraag werd [B.A.] gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Dit verblijf werd evenwel niet verlengd waarna aan betrokkene op 06.12.2011 een tweede bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend. Een derde aanvraag tot regularisatie d.d. 24.01.2012 kent geen succes en wordt gevolgd door een derde bevel om het grondgebied te verlaten. Op 18.10.2013 heeft betrokkene de hoop gevestigd op een huwelijk met [F.N.] doch ook dit huwelijk ging nooit door. Betrokkene dient op 14.08.2014 zijn vierde

regularisatieaanvraag in doch ook deze poging is vruchteloos en wordt gevolgd door een vierde bevel om het grondgebied te verlaten. Nadat hij op 19.04.2016 werd aangetroffen door de politie wordt het bevel het grondgebied te verlaten herbevestigd doch betrokkene legt dit bevel andermaal naast zich neer. Zelf verklaart betrokkene hieromtrent dat hij deze bevelen niet uitvoert en wegwerpt. Op 09.06.2016 tracht betrokkene ten slotte vruchteloos een verblijfskaart te bekomen als ascendant van [V.C.F.]. Op 29.11.2016 wordt deze aanvraag geweigerd met een zesde bevel het grondgebied te verlaten. Thans is dit dossier in behandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Mijn ambt kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat betrokkene thans in [D.F.] andermaal een makkelijk slachtoffer heeft gevonden om zijn verblijfsrechtelijke problemen van de baan te schuiven.

Het is tevens frappant te moeten vaststellen dat naast [B.A.] ook de meeste van zijn gewezen huwelijkskandidaten geen onbesproken blad zijn op het vlak van schijnrelaties. Zo huwde [C.S.] op 09.01.1999 met [M.D.] op basis waarvan deze laatste een vast verblijf in België verkreeg en zich hierna op zijn beurt nog 2 maal in het huwelijksbootje waagde op basis waarvan één van zijn echtgenotes zich eveneens op vaste basis in België kon vestigen. Ook [S.A.] was niet aan haar proefstuk toe en huwde op 06.12.2005 met de pas gescheiden [Z.B.] op basis waarvan deze laatste een permanent verblijfsrecht verkreeg. Na hun scheiding op 08.05.2007 hertrouwde [Z.B.] met zijn ex-echtgenote.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat ook de in België verblijvende broer en neven van [B.A.] een verblijf hebben gekregen op basis van huwelijken waarbij op zijn minst serieuze bedenkingen zijn te maken.

3. Betrokkenen kennen elkaar niet zo goed als verwacht mag worden van partners die beslist hebben wettelijk te gaan samenwonen. De zeer summiere wederzijdse kennis strekt zich uit tot hun meest persoonsgebonden gegevens:

- Volgens [D.F.] woonde haar partner in Agadir, bij zijn ouders terwijl [B.A.] verklaart dat zijn ouderlijke huis gelegen is in de stad Fam El Hisn.
- Zij kent de leeftijd niet waarop de vader van haar partner is overleden doch is wel op de hoogte van de concrete datum van overlijden. Frappant genoeg is [B.A.] zelf niet op de hoogte van de datum van overlijden van zijn eigen vader.
- Zij geeft een andere schrijfwijze op van de voornaam van de moeder van haar partner en kent haar leeftijd noch familienaam.
- Voorts is zij evenmin op de hoogte van het aantal broers en zussen van haar partner
- Zij is van mening dat hij 1 broer en 2 neven in België heeft. In eerste instantie verklaart ook [B.A.] 1 broer en 2 neven in België te hebben doch stelt later dat hij een tiental neven in Brussel heeft wonen.
- Zij stelt verder dat haar partner in een restaurant te Knokke werkte en tevens zwartwerk deed bij familie en vrienden. [B.A.] maakt hier evenwel geen melding van.
- Zij is niet op de hoogte van de ettelijke door hem ingediende regularisatieaanvragen en meent dat hem pas in 2016 voor het eerst een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.
- Zij is evenmin op de hoogte van het kleurrijke relatieverleden en de eerdere huwelijksplannen van haar partner en stelt dat hij enkel een relatie had met [V.C.I.], de moeder van zijn dochter en dit tot juni 2015. Opmerkelijk genoeg verklaart [B.A.] dat zijn relatie met [V.C.I.] tot eind 2015 duurde. Wanneer geconfronteerd met het feit dat hij tegelijk een relatie onderhield met [V.C.I.] en [D.F.], stuurt betrokkene het einde van zijn relatie met [V.C.I.] bij naar januari 2015. Het is dan ook frappant te moeten vaststellen dat zijn dochter, rekening houdende met het einde van de relatie in januari 2015, pas op 24.02.2016 werd geboren.
- [B.A.] weet op zijn beurt weinig over de familie van zijn partner. Hij kent de achternaam niet van haar moeder en kent het adres van haar ouders niet niettegenstaande hij er reeds 4 keer op bezoek was, hij kent het beroep van haar vader niet en is evenmin op de hoogte van de namen van haar groothouders noch hun woonplaats.
- Verder is hij niet op de hoogte van het aantal studie van zijn partner.
- Hij schat ten slotte haar inkomen te hoog in.
- [D.F.] meent tevens dat haar partner haar bankkaart niet meer gebruikt vermits zij dit niet graag heeft. [B.A.] verklaart daarentegen wel nog gebruik te maken van de bankkaart van zijn partner.
- Zij is voorts van mening dat haar partner een Marokkaans rijbewijs heeft terwijl hij stelt dit rijbewijs te hebben ingewisseld voor een Belgisch.

4. Betrokkenen leggen daarnaast heel wat tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot belangrijke zaken in hun leven:

- Zij leggen tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot hun eerste afspraak. [B.A.] is van mening dat zij 2 tot 3 dagen na hun eerste ontmoeting dd. 25.10.2015 zijn gaan eten bij een vriend en vervolgens de nacht hebben doorgebracht in het appartement van een andere vriend in Laken waarna de relatie is begonnen. [D.F.] houdt er geen andere mening op na waar zij verklaart dat hun eerste afspraak pas op 7.11.2015 in Kortrijk plaatsvond. Zij stelt hem afgehaald te hebben aan het station waarna zij iets zijn gaan drinken. Vervolgens is zij huiswaarts gegaan. Op 13.11.2015 hadden zij naar haar zeggen opnieuw afgesproken aan Brussel Noord. Na iets te zijn gaan eten, zijn ze naar het appartement in Laken gegaan waar ze zijn blijven slapen. De relatie is volgens haar toen begonnen.
- Betrokkenen leggen daarnaast ook geen gelijklopende verklaringen af betreffende de frequentie van de volgende afspraken. Volgens [B.A.] zagen zij elkaar na hun eerste afspraak dagelijks. [D.F.] stelt daarentegen dat zij nadien bijna ieder weekend afspraken. Zij verklaart naar Brussel te zijn gegaan omdat hij niet bij haar thuis mocht slapen. [B.A.] stelt nochtans wel één nacht bij zijn partner thuis te hebben overnacht doch hij kan zich niet herinneren wanneer.
- [B.A.] kan zich evenmin herinneren wanneer hij aan de ouders van zijn partner werd voorgesteld, hetgeen nochtans een bijzonder gebeuren is. Volgens [D.F.] werd haar partner de dag na de start van hun relatie aan haar ouders voorgesteld, m.n. 14.11.2015.
- Betrokkenen zijn het evenmin eens over de beslissing wettelijk te gaan samenwonen. Naar de mening van [B.A.] is de wettelijke samenwoning reeds enkele maanden na hun kennismaking ter sprake gekomen. [D.F.] stelt nochtans dat de wettelijke samenwoning pas ter sprake kwam begin dit jaar. Zij stelt dat zij zichzelf te jong vindt om te huwen en wenst dat zijn papieren in orde komen, dat hij werk vindt en voor zijn kinderen kan zorgen. [B.A.] houdt er een andere mening op na en stelt dat zij niet kunnen huwen omwille van de zorgen en kosten inzake zijn dochter, hij verklaart momenteel niet klaar te zijn voor een huwelijk doch het wel in het vooruitzicht te hebben.
- Voorts komen hun verklaringen niet overeen wat betreft het laatste bezoek van de ouders van [D.F.]. Volgens haar vond de laatste ontmoeting plaats in februari 2017 in hun appartement. [B.A.] meent nochtans dat dit laatste bezoek van april 2017 dateert.
- Zij houden er ten slotte een andere mening op na wat betreft de eventuele bekering van [D.F.] tot de Islam. Zelf stelt zij dat haar partner haar soms vraagt of ze zich wil bekeren. Op dit ogenblik wenst ze dit evenwel niet, misschien later als ze kinderen krijgen. Zij stelt ook nooit een hoofddoek te zullen dragen. [B.A.] is er evenwel van overtuigd dat zijn partner zich zal bekeren en een opleiding zal volgen in Antwerpen. Ze zou dit voor hem doen doch het zelf hebben beslist.

5. Dat [D.F.] zwanger is, is niet van die aard anders te oordelen. Immers, uit het enkele feit van een zwangerschap kan niet automatisch in hoofde van beiden de wil afgeleid worden om een duurzame levensgemeenschap te creëren.

Uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de partners kennelijk niet gericht zijn op het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de wettelijke samenwoning. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

De hierboven vermelde redenen tonen aan dat de wil tot duurzame samenleving minstens in hoofde van één van de partners niet aanwezig is. Gelet op de artikelen 1476bis en 1476ter B.W. adviseert mijn ambt de wettelijke samenwoning tussen [B.A.] en [D.F.] dan ook ongunstig. ”

De Dienst Vreemdelingenzaken volgt dit advies.

Betrokkene heeft ondertussen een kind met zijn partner. Dit belet de kwalificatie “schijnsituatie” niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd. Dit is hier het geval daar het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie (zie advies Procureur des Konings), de relatie wordt immers aanzien als een schijnsituatie. Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is en de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt aanzien, wordt gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde. Bijgevolg kan besloten worden dat betrokkene niet de intentie heeft om een oprechte relatie op te bouwen met zijn Belgisch kind maar het kind verwerkt heeft met het oog op verblijf. Bijgevolg wordt het verblijf geweigerd.

In dergelijke omstandigheden vormt een weigering evenmin een schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken die op dat grondgebied mag verblijven. Daar het de Staat toegelaten blijft schijnsituaties tegen te gaan, wordt in voorkomend geval dit artikel niet geschonden door een weigering van het verblijf.

Verder bepaalt artikel 40ter, §2, 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun indentiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt bovendien dat betrokkene een paspoort heeft voorgelegd dat geldig was tot en met 13.05.2018. Bijgevolg is dit paspoort niet meer geldig.

*Betrokkene legt een “*récépissé de dépôt du passeport ordinaire* (JA87391) voor. Echter, werd er geen nieuw paspoort voorgelegd.*

Daar we kunnen vaststellen dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarde zoals bepaalt in artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

*“- Schending van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 ;
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Ondanks het gegeven dat verzoeker vader is van twee Belgische kinderen, waarbij deze respectievelijke afstammingsband niet ter discussie staat (noch in rechte, noch in feite) en waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf correct werd ingediend overeenkomstig art. 40ter Vw. als vader van kind [N.B.], waarbij aan alle cumulatieve voorwaarden werd voldaan, wordt door verweerder een weigeringsbeslissing afgeleverd in hoofdzaak gesteund op een negatief advies inzake samenwoning met partner [F.D.] van 9 maart 2017, alsook op het eind van de beslissing nog mits één zinnetje met verwijzing naar het feit dat het nationaal paspoort van verzoeker geldig zou zijn.

Geen van beide motieven kan de bestreden beslissing rechtsgeldig ondersteunen:

a) Negatief advies PdK

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Deze aanvraag werd ingediend in functie van zijn Belgisch minderjarig kind [B.N.M.P.B.] [...].

Als bewijs van verwantschap werd een geboorteakte voorgelegd.

Overwegende het negatieve advies inzake de wettelijke samenwoning tussen betrokkene en mvr. [D.F.] van de Procureur des Konings dd. 29.06.2017 waarin het volgende gesteld wordt (...)

De Dienst Vreemdelingenzaken volgt dit advies.

Betrokkene heeft ondertussen een kind met zijn partner. Dit belet de kwalificatie ‘schijnsituatie’ niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd. Dit is hier het geval daar het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie (zie advies Procureur des Konings) de relatie wordt immers aanzien als een schijnsituatie. Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is en de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt aanzien, wordt gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde. Bijgevolg kan besloten worden dat betrokkene niet de intentie heeft om een oprechte relatie op te bouwen met zijn Belgisch kind maar het kind verwekt heeft met het oog op verblijf. Bijgevolg wordt het verblijf geweigerd.”

Bovenstaande motivatie wordt ten stelligste betwist in feite, terwijl deze in rechte bovendien niet als een rechtsgeldige grondslag kan dienen voor de bestreden beslissing.

Verzoeker onderhoudt op heden reeds bijna twee jaar een duurzame stabiele relatie met diens Belgische partner [F.D.], met wie hij intussen sinds de geboorte van zoon [N.] op 10 december 2017 ook samen een kind opvoedt.

Welkdanige ‘momentopname’ vanwege het Parket van de procureur des Konings van begin 2017 doet niets af aan deze feitelijke en juridische werkelijkheid op heden. Kind [N.] werd erkend voor de Ambtenaar Burgerlijke Stand te Kortrijk en het Openbaar Ministerie noch de burgerlijke stand heeft zich daar tegen verzet.

Op geen enkel ogenblik werd de erkenningsakte betwist en op geen enkel ogenblik werd een vordering tot nietigverklaring van de erkenningsakte gevraagd door het Parket. De vaderlijke erkenning stelt de afstammingsband tussen erkenner en het kind vast en raakt daarmee de openbare orde, ze heeft een declaratief karakter en werkt erga omnes (Cass. 28 januari 1988, Arr.Cass. 1987-88, 665).

Verweerder kan zich niet rechtsgeldig beroepen op welkdanig “zich aansluiten bij advies parket” indien dit advies een momentopname van begin 2017 inzake de relatie tussen beide samenwonende partners is. De feitelijke voortzetting van hun relatie de voorbije twee jaar heeft bovendien welkdanige bedenkingen van de verbaliserende agente (waar het advies van de PdK zich immers op baseert) alreeds grotendeels weerlegd. Bovendien heeft dit negatief advies van het Parket slechts betrekking op de indertijd gevraagde “wettelijke samenwoning” met Belgische partner [F.D.], terwijl de aanvraag gezinshereniging van 12 februari 2018 is gebaseerd op de band met zoon [N.B.].

In een uitermate analoge feitengesteldheid oordeelde de Raad dan ook meest recent nog:

“Te dezen blijkt echter niet dat de erkenning van vaderschap van het minderjarige kind van de verzoekende partij daadwerkelijk werd betwist noch door één van de in artikel 330 van het Burgerlijk Wetboek bepaalde belanghebbenden, noch door het Openbaar Ministerie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de procureur des Konings de nietigverklaring van de erkenning zou hebben gevorderd voor de familierechtbank. Nog minder blijkt dat de erkenning van vaderschap door de bevoegde rechtbank zou zijn vernietigd.

3.8. Door zich niettemin over de betrokken erkenning uit te spreken als zou deze erkenning – waarbij onterecht vermeld wordt dat het om een voorgenomen erkenning gaat – niet gericht zijn op het creëren van een afstammingsband, strijdig zijn met de openbare orde en een “frauduleuze erkenning” betreffen, gaat de gemachtigde dan ook op onaanvaardbare wijze voorbij aan de vaststaande afstammingsband tussen de minderjarige dochter van de verzoekende partij en de Belgische vader en miskent hij de bewijswaarde erga omnes van de erkenningsakte van 22 december 2016 alsook de bewijswaarde van de geboorteakte van de minderjarige dochter van de verzoekende partij. De Raad benadrukt dat het de gemachtigde niet toekomt om de erkenning van vaderschap, en dus de afstamming langs vaderszijde, geacteerd door de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand, naast zich neer te leggen door deze af te doen als een ‘frauduleuze erkenning’. Het feit dat de gemachtigde zich met betrekking tot deze vaststelling steunt op bepaalde niet-betwiste feiten, doet hieraan geen afbreuk.

(...)

De verwerende partij kan dan ook niet laten uitschijnen dat zij te dezen bevoegd zou zijn om op basis van het geheel van de omstandigheden vast te stellen dat er een schijnerkenning/frauduleuze erkenning plaats vond zodat er sprake is van fraude/wetsontduiking met als doel een verblijfsrecht voor de verzoekende partij te bekomen. Immers heeft de verwerende partij zodoende onmiskenbaar de bewijswaarde van een rechtsgeldige erkenningsakte (en bij uitbreiding de geboorteakte) miskend (cf. RvS 21 juni 2001, nr. 123.801).

Nu in casu geen correcte feitenvinding voorligt, wordt een schending van de zorgvuldigheidsplicht vastgesteld.”

(RvV nr. 204.599 van 29 mei 2018 – stuk 3).

Een identieke conclusie dringt zich in casu op.

Daarenboven dient benadrukt dat geen enkel wettelijke basis door verweerder wordt vernoemd bij diens motivatie tot weigering van het recht van verblijf omwille van dit negatief advies wettelijke samenwoning van juni 2017.

Aangezien de aanvraag gezinshereniging werd ingediend op grond van het vaderschap van een Belgisch kind, is artikel 40ter, §2, 2° Vw. van toepassing. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

(...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 50, § 2, 7° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) bepaalt hierover nog dat een familielid, bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moet overmaken:

“a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Verzoeker legde alle vereiste documenten voor (inzake paspoort – zie infra onder punt b). Het komt niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om op heden andere voorwaarden aan de wet te gaan toevoegen.

In een evenzoveel analoog dossier oordeelde de Raad dan ook recent nog:

“3.4. Zoals verzoeker terecht opmerkt, kunnen in artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet geen andere voorwaarden worden gelezen dan het neerleggen van een bewijs van identiteit en een bewijs van vaderschap van een Belgisch kind. Verder moet ook nog blijken dat de vreemdeling in kwestie zijn Belgisch kind vervoegt of zich bij hem vestigt.

3.5. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat de voormelde voorwaarden vervuld zijn. De bestreden beslissing steunt wel op een negatief advies van het parket van 31 maart 2017. Dit advies werd verstrekt in het kader van artikel 1476 BW. Het betrof meer bepaald een negatief advies gericht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn Belgische partner, P.G. De verwerende partij vermeldt dit advies in extenso in de bestreden beslissing en besluit vervolgens, "Betrokkene heeft ondertussen een kind met zijn partner. Dit belet de kwalificatie "schijnsituatie" niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd. Dit is hier het geval daar het kind duidelijk niet het resultaat is van, een duurzame liefdesrelatie (zie advies Procureur des Konings, E. De Bock), de relatie wordt immers aanzien als een schijnsituatie, Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is en de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt aanzien, wordt gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde. Bijgevolg kan besloten worden dat betrokkene niet de intentie heeft om een oprechte relatie op te bouwen met zijn Belgisch kind maar het kind verwerkt heeft met het oog op verblijf. Bijgevolg wordt het verblijf geweigerd."

3.6. De Raad kan verzoeker volgen in zijn standpunt dat voormelde afweging, die volledig steunt op het advies van het parket in het kader van een aanvraag tot registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner, geen uitstaans heeft met de voorwaarden die kunnen worden gelezen in artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt, zoals verzoeker terecht opmerkt, ook geen andere rechtsbasis waarop dergelijke afweging steunt. Zoals verzoeker eveneens terecht opmerkt, kan in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar de bestreden beslissing in de aanhef verwijst, niet meer gelezen worden dan: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

(...)

De Raad ziet niet in waarom als er sprake is van een schijnrelatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner, verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarde om zijn Belgisch kind te vergezellen of zich bij hem te voegen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verwerende partij totaal in gebreke is gebleven dit te onderzoeken en met name na te gaan of er sprake is van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven tussen verzoeker en diens minderjarig Belgisch kind. Het enkele gegeven dat het minderjarig kind zou zijn verwekt in omstandigheden die, gelet op de twijfelachtige aard van de relatie met de moeder, vragen zouden kunnen doen rijzen, zegt niets over de affectieve en financiële band die verzoeker, al dan niet, met zijn minderjarig kind onderhoudt."

(RvV nr. 202.815 van 23 april 2018 – stuk 4

Het ontbreekt verweerder aldus aan wettelijke grondslag voor diens beslissing, terwijl de beslissing minstens manifest onzorgvuldig zonder ernstig actueel onderzoek is genomen. Deze rechtspraak werd reeds herhaaldelijk bevestigd door de Raad (o.a. naast voormelde twee arresten ook RvV nr. 201.973 en RvV 202.815).

Intussen is verzoeker opgenomen in de familie van zijn partner waarbij zij een duurzaam stabiel gezin vormen, waarbij verzoeker als vader van [N.] zeer gedegen mede instaat in de opvoeding en het onderhoud van zijn zoontje, zulks samen met zijn partner [F.] (alook met zo nodig hulp van de grootouders van [N.], zijnde [P.D.] en [N.D.]). Zulks was van welkdanige – de facto achterhaalde – bedenkingen over de relatie van verzoeker en zijn Belgische partner eertijds.

Er is geen sprake van een "vermoeden van schijnerkenning" en verweerder schendt dan ook zowel het declaratief karakter van de afstammingsband dat erga omnes werkt, alsook artikel 40ter, §2, 2° Vw. door extra voorwaarden toe te voegen aan de vreemdelingenwet, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel door manifest onzorgvuldig tot een besluit te komen zonder zich te baseren op de correcte actuele feitelijke gegevens.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

b) Paspoort

Tenslotte motiveert verweerder de bestreden beslissing in fine ook nog als volgt:

“Verder bepaalt artikel 40ter, §2, 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt bovendien dat betrokkene een paspoort heeft voorgelegd dat geldig was tot en met 13.05.2018. Bijgevolg is dit paspoort niet meer geldig.

Betrokkene legt een “récépissé de dépôt du passeport ordinaire (JA87391) voor. Echter, er werd geen nieuw paspoort voorgelegd.”

Hoewel artikel art 40ter Vw. inderdaad spreekt van een ‘geldig identiteitsdocument’, dient benadrukt dat deze verblijfsprocedure verder wordt uitgewerkt in art 52 §2 Vreemdelingenbesluit (wat immers de algemene verblijfsprocedure is voor derdelands familieleden van Unieburgers en Belgen). Artikel 52, §2 Vreemdelingenbesluit verwijst op zijn beurt naar een bewijs van identiteit “overeenkomstig art 41 Vw”. Volgens dat artikel (dat de regels over binnenkomst van Unieburgers en hun familie behandelt) kan het bewijs van identiteit, wanneer de Unieburger of zijn derdelands familielid niet over de vereiste documenten beschikt, ook op een andere manier worden bewezen. In art 47 Vreemdelingenbesluit wordt dit artikel dan weer verder uitgewerkt als volgt:

“1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.”

De verblijfsprocedure voor ouders van een minderjarig Belgisch kind betreft een omzetting van het Zambrano-arrest en is gebaseerd op art. 20 VWEU. Ook de soepele regels over bewijs van identiteit voor Unieburgers en hun familie (dus art. 41 Vw) komt voor uit rechtspraak van het HvJ over vrij verkeer (arrest BRAX, zie ook art. 5, lid 4 Burgerschapsrichtlijn). Er kan bezwaarlijk voorgehouden worden als zou het HvJ plots een andere zienswijze hanteren over de bewijsmodaliteiten inzake identiteit voor ouders van een Belgisch kind (art. 20 VWEU) dan inzake vrij verkeer.

Daarenboven valt niet in te zien waarom het paspoort per se geldig moet zijn. De echtheid van het paspoort of de identiteitsgegevens erin vermeld staat toch niet ter discussie gewoon omdat het op een gegeven moment vervallen is? Verweerder kan toch niet werkelijk (impliciet) voorhouden dat een paspoort een ‘frauduleus document’ zou worden als het vervalt?

Daarenboven was het paspoort van verzoeker op moment van zijn aanvraag gezinshereniging als vader van zijn Belgisch kind wel degelijk nog geldig. Immers werd de aanvraag op 12 februari 2018 ingediend, terwijl verweerder zelf bevestigt dat het paspoort nog geldig was tot 13 mei 2018. Verzoeker heeft dus – hoewel dit niet een strikt noodzakelijk is (zie supra) – wel degelijk voldaan aan diens wettelijke voorwaarden van voorlegging van een geldig nationaal paspoort bij aanvraag van de gezinshereniging.

Ten overvloede en louter volledigheidshalve wil verzoeker erop wijzen dat intussen zijn nieuw paspoort reeds werd afgeleverd door de Marokkaanse overheid (stuk 5).

Ook op dit punt kan de motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing aldus niet rechtsgeldig ondersteunen, zodat de verbreking zich opdringt.”

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de geschonden geachte materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoeker diende een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als vader van een Belgisch minderjarig kind.

Artikel 40 ter, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) stelt in dit verband:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
(...)*

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 50, §2, 7° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt hierover nog dat een familielid, bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moet overmaken:

*“a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;
b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”*

2.4. Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag een nationaal paspoort neer dat geldig was tot 13 mei 2018 alsook een geboorteakte als bewijs van zijn verwantschap met het Belgisch minderjarig kind, B.N.

2.5. De bestreden beslissing steunt op twee motieven:

- het minderjarig kind van verzoeker is niet het resultaat van een duurzame liefdesrelatie, maar van een schijnrelatie; verzoeker heeft zijn kind verwekt met het oog op verblijf; er wordt ter ondersteuning van deze conclusie uitvoerig geciteerd uit een negatief advies van het parket van 29 juni 2017 met betrekking tot de aanvraag tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoeker en de moeder van zijn kind (a);

- verzoeker heeft een paspoort overgemaakt dat niet meer geldig is (b).

2.6. Voor wat betreft motief (a) is het kernbetoog van verzoeker dat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat hij zijn kind B.N. erkend heeft voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Kortrijk en dat deze noch het parket zich daartegen verzet hebben. Verzoeker benadrukt hierbij dat de vaderlijke erkenning de afstammingsband vaststelt tussen de erkenner en het kind, dat dit de openbare orde raakt, dat ze een declaratief karakter heeft en erga omnes werkt. Verzoeker is verder van oordeel dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet kan steunen op een advies van het parket dat op 29 juni 2017 werd gegeven in het kader van een aanvraag tot registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning. Zijn vestigingsaanvraag is immers gebaseerd op zijn band met zijn zoon B.N en niet op een verklaring van wettelijke samenwoning met de moeder van B.N.

2.7. Uit een uittreksel uit de registers van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk van 29 december 2017 dat zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat B.N. geboren is op 19 december 2017 en dat verzoeker B.N. erkend heeft voor diens geboorte, op 26 juni 2017. Uit niets blijkt dat deze erkenning op enig ogenblik werd betwist door de ambtenaar van de burgerlijke stand of het parket. Verzoeker kan

dan ook volledig gevolgd worden in zijn betoog dat de verwerende partij is voorbijgegaan aan zijn niet betwiste erkenning van zijn kind B.N. Dit geldt erga omnes (Cass. 28 januari 1988, Arr.Cass. 1987-88, 665) en de verwerende partij kan dit juridisch feit neergelegd in een Belgische authentieke akte, dan ook niet negeren.

2.8. Tevergeefs probeert de verwerende partij de bestreden beslissing te steunen op een uittreksel uit het negatief advies van het parket van 29 juni 2017 inzake de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw D.V. Blijkens het administratief dossier dateert de verklaring van wettelijk samenwoning tussen verzoeker en D.V., zijnde de moeder van B.N., van 8 maart 2017 en werd de registratie ervan geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge op 14 juli 2017, waarbij hij verwijst naar een negatief advies van het parket te Brugge van 29 juni 2017. Het is dit advies waaruit geciteerd wordt in de bestreden beslissing. Zoals verzoeker terecht opmerkt heeft dit advies betrekking op de aanvraag tot registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning met D.V. en heeft het geen uitstaans met de in punt 1.1. bedoelde vestigingsaanvraag, die werd ingediend op grond van verzoekers bloedverwantschap met een Belgisch minderjarig kind. Het is dan ook kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de vestigingsaanvraag weigert op grond van het feit dat verzoekers relatie met D.V. werd beschouwd als een schijnrelatie. De Raad ziet niet in en de verwerende partij verduidelijkt ook niet waarom een kind dat wordt geboren uit een schijnrelatie, ipso facto moet worden beschouwd als een kind dat verwekt werd met het oog op het verwerven van een verblijf. Het enkele gegeven dat verzoekers relatie met D.V. een schijnrelatie is, zegt niets over de affectieve en financiële band die verzoeker, al dan niet, met zijn minderjarig kind onderhoudt. Het stond de verwerende partij vrij om hierover onderzoek te verrichten. De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder hier in casu schromelijk in tekort is geschoten.

2.9. De verwerende partij heeft geen nota neergelegd en verdedigt zich dus niet op de kritiek die verzoeker uit in zijn verzoekschrift met betrekking tot motief (a).

2.10. Dit alles leidt tot de conclusie dat verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht schendt zodat motief (a) niet overeind blijft.

2.11. Voor wat betreft motief (b) wijst verzoeker op het volgende:

- zijn paspoort was nog geldig op het ogenblik van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag;
- een geldig nationaal paspoort is overeenkomstig artikel 41 van de Vreemdelingenwet niet vereist;
- hij heeft thans een geldig nationaal paspoort, geldig tot 30 april 2023.

2.12. Artikel 40 ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet stelt zoals reeds gezegd het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

(...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen

Artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar verzoeker ook verwijst in zijn verzoekschrift, luidt als volgt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

2.13. Uit een samenlezing van artikel 40 ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit volgt dat verzoeker de documenten ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag diende neer te leggen bij de aanvraag of ten minste binnen de drie maanden na de aanvraag. In casu heeft verzoeker een geldig identiteitsdocument, zijnde een geldig nationaal paspoort, neergelegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Immers legde hij een paspoort neer dat geldig is tot 13 mei 2018. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat hij wel degelijk heeft voldaan aan de wettelijke voorwaarde van voorlegging van een geldig nationaal paspoort bij het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging en dat artikel 40 ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet geschonden werd door hem te verwijten dat zijn paspoort ondertussen verstreken is en dat hij geen geldig paspoort heeft voorgelegd ondanks het feit dat hij het bewijs overmaakte dat hij op 30 april 2018 een nieuw paspoort heeft aangevraagd.

2.14. De Raad kan verzoeker ten overvloede volgen in zijn betoog dat het feit dat zijn paspoort gedurende de behandelingstermijn van zijn aanvraag verstreek, niet inhoudt dat zijn identiteit op de helling komt te staan. Alleszins blijkt uit stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift dat verzoekers paspoort werd uitgereikt op 30 april 2018 met een geldigheidsduur tot 30 april 2023 en dat hieruit blijkt dat zijn identiteit en nationaliteit ongewijzigd zijn.

2.15. De verwerende partij heeft geen nota neergelegd en verdedigt zich dus niet op de kritiek die verzoeker uit in zijn verzoekschrift met betrekking tot motief (b).

2.16. Dit alles leidt tot de conclusie dat verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij minstens artikel 40 ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet geschonden heeft zodat motief (b) ook niet overeind blijft.

2.17. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA